

संपादकीय

पत्रकारितेवरचा हल्ला की लोकशाहीवरचा ?

परतू तालुक्यात घडलेली घटना धक्कादायक आणि लोकशाहीस घातक ठरावी अशी आहे. एका स्थानिक पत्रकारावर वाळू माफियांनी त्याच्या पत्नीसमवेत केलेला हल्ला, जातीवाचक शिवीगाळ आणि जीवघेण्याधमक्या या केवळ एका व्यक्तीवरील गुन्हा नाहीत; तर हे पत्रकारितेच्या स्वातंत्र्यावर थेट हल्ला आहे. पत्रकारांपांडुरंग शेजुळ यांनी आपल्या व्यवसायधर्माला न्याय देत स्थानिक वाळू वाहतुकीवरील बातम्या प्रसिद्ध केल्या. यातून माफियांचे हितसंबंध धोक्यात आले असतील. पण बातमी ही गुन्हा नाही; उलट समाजापुढे सत्य ठेवणे हे पत्रकाराचे कर्तव्य आहे. त्यावरून पत्रकार व त्याच्या पत्नीवर हिंसक हल्ला होणे हे प्रशासनाच्या दुर्लक्षाचे द्योतक आहे. महाराष्ट्रात अवैध वाळू उत्खनन ही मोठी समस्या आहे. यातून लाखो रुपयांचा काळा पैसा फिरतो आणि अनेकदा राजकीय छत्रछायेत हे व्यवहार चालतात. या माफियांच्या विरोधात आवाज उठवणाऱ्या पत्रकारांवर, कार्यकर्त्यावर किंवा साध्या नागरिकांवर दबाव आणणे, धमक्या देणे आणि हल्ले करणे हे नेहमीचे झाले आहे. परंतु यापुढे अशा घटनांकडे काळजीपूर्वक पाहणे नव्हे, तर कठोर कारवाई करणे ही प्रशासनाची जबाबदारी आहे. या घटनेत जातीवाचक अपशब्दांचा वापर झाल्याचेही नमूद आहे. म्हणजे केवळ गुन्हेगारी नाही, तर सामाजिक विषमता आणि दहशतही यातून उघड झाली आहे. ॲट्रॉसिटी कायद्यानुसार गुन्हा दाखल झाला असला, तरी खरे प्रश्न म्हणजे या कायद्यांची अंमलबजावणी किती कठोरतेने केली जाणार? आरोपीना लवकरात लवकर अटक होईल का? पत्रकार हे समाजाचे डोळे आणि कान आहेत. त्यांच्यावर हल्ला म्हणजे समाजाला अंध आणि बहिन्या करण्याचा प्रयत्न आहे. त्यामुळे ही घटना केवळ कायद्याच्या चौकटीत बसणारा गुन्हाम्हणून न पाहता, ती लोकशाहीवरील धोक्याची घंटा म्हणून पाहावी लागेल. उपविभागीय अधिकारी तपासक करत आहेत ही बाब स्वागतार्ह आहे; परंतु तपासाचा गतीमान व पारदर्शक निकाल न लागल्यास समाजातील विश्वास ढासळेल. पत्रकारांच्या सुरक्षिततेची हमी सरकारने द्यावी, अन्यथा स्वातंत्र्यप्राप्त पत्रकारितेचे स्वप्न फोल ठरेल. आरोपीवर कठोर कारवाई करावी, त्यांना कायद्यानुसार शिक्षा व्हावी. अवैध वाळू उत्खननावर नियंत्रण आणावे. स्थानिक पत्रकारांना प्रशासनाने संरक्षण द्यावे. पत्रकार हा कुणाचाही शत्रू नसतो; तो फक्त समाजाचा आरसास असतो. या आरशावर दगड फेकणाऱ्यांना वेळेत रोखलेला नाही, तर उद्या लोकशाहीचा चेहराही रक्ताळेला दिसेल. पत्रकार वाचला तरच लोकशाही शाबूत राहील; अन्यथा माफियांचा मक्तेदारीशाहीत समाज कैद होईल.

आजकालचा माणूस प्रवंड तापट व गरम दिम खाचा झाला आहे. त्याला जराही राग व संताप अनावर होत नाही. अगदी लहान सहान गोष्टीवरून सुद्धा तो भांडण तंते करायला उठत आहे. रागाच्या आणि संतापाच्या भरात तो नको ते पाऊल उचलून कोणताच मागचा पुढचा विचार न करता, नको ते अमानुष दुष्कृत्य करून किंवा हाणामारी करून शेवटी पोलीस स्टेशनची हवा खात आहे. आजकालच्या माणसांना विशेष करून नव्या तरुणाईला रागावर जराही कंट्रोल राहिले नाही. एखाद्याने बोललेली शुल्क गोष्ट त्याला खूप मोठी वाटत आहे आणि तो ती गोष्ट मनाला चांगलीच लावून घेत आहे आणि यातूनच त्याच्या मनात प्रचंड राग व संताप उफाळून येत आहे. आणि तो या रागाच्या भरात नको ते कृत्य करून बसतो आणि गुन्हेगार म्हणून जेव्हा अंगावर पोलीस केस किंवा फौजदारी खटला दाखल होतो, आणि पोलीस स्टेशनमध्ये पोलीस जेव्हा त्यांना बेदम मारतात, तेव्हा त्याचा माज व त्याची भांडण करण्याची नशा आपोआप उतरून जाते. आणि पोलीस बांधव येऊन त्यांना उचलून गाडीत टाकतात आणि तुरुंगात नेऊन फेकतात. आणि नंतर कोर्टाच्या वाच्या करताना त्यांच्या नाकी नऊ येते. आणि वकिलांना भरमसाठ पैसा देऊन माणूस पार व्याकुळ होऊन जातो. ज्याला कायदा व जेलची हवा माहीत नाही तोच माणूस भांडण तंते करण्याच्या भानगडीत पडतो. थोडक्यात सांगायचे म्हणजे अविचारी व बालिश बुद्धीच्या तरुणांना कोणत्याच गोष्टीची अक्कल नसते. अगदी लहान सहान गोष्टीवरून सुद्धा ते भांडण तंते करतात. एखाद्या गळीचा मोठा भाई बनण्याच्या नादात ते वाद विवाद करून स्वतःला कायद्याच्या कचाट्यात अडकवून घेतात. स्वतःच्या हाताने स्वतःच्या पायावर धोंडा मारून घेतात. आणि नंतर काही काळ कोर्टाच्या वाच्या करत राहतात. कारण हल्लीच्या माणसांमध्ये विचार करण्याची शक्ती, संयम व धीर यांचा जराही ताळमेळ राहिलेला नाही. आजकालचा माणूस अविचारी, बालिश आणि असंयमी बनला आहे. म्हणजे आजकालच्या माणसाला एखाद्याने नकळत सहजपणे बोललेली उपहासात्मक, अगदी शुल्क गोष्ट सुद्धा पचवता येत नाही. ती उपहासात्मक शुल्क गोष्ट सुद्धा त्याला जिव्हारी लागत आहे. एखाद्याने मित्रत्वाच्या किंवा दोस्तीच्या नात्याने मनमोकळेपणाने केलेली टिंगल किंवा चेष्टा आमच्या बांधवांना कदापि सहन होत नाही. लगेच त्याचा पारा चढतो आणि तो वाद करण्यासाठी सज्ज होतो. म्हणजे आजकालची युवा पिढी अविचारी, दिशाहीन व तापट स्वभावाची झाल्यामुळे त्यांचा मानसिक ताण वाढत आहे. आणि म्हणूनच असे भांडण तंते

याला घरातील आई-वडील व क जबाबदार धरले तर ते वावगे कारण आजकालच्या मुलांना तेलाडात वाढवत आहेत. त्यांना धाकात व दडपणात ठेवत मनावर योग्य संस्कार रुजवणे हे आई-वडिलांना जमत नाही. म संस्काराची उधळण करणारे आता नामशेष होण्याच्या मार्गावर त ज्येष्ठांना वेगळे सोडून अलिस आजकालच्या मुलांवर संस्काराची होणे दुरापास्त झाले आहे. तरुण-तरुणीना संस्कार म्हणजे संस्कार कसे रुजवायचे? आपली व चारित्र्यवान कसे घडवावेत? क्ळन व भान राहिले नाही. कारण ती व मोबाईल प्रत्येकाच्या हातात ण मोबाईलच्या आहारी गेल्यामुळे गुरफटून गेलेली युवा पिढी म नको ते औंगळवाणे व घाणेरडे असते, बनावट व डुप्लिकेट मायटिंग चे सीन पाहत असते. आजकालच्या मुलांवर होत आहे. आदर्श घेऊन पुढील वाटचाल दुष्परिणाम विद्यार्थ्याच्या मनावर असतो. मोबाईल व टीव्हीच्या मर्थी खरे तर बिघडत आहेत. याचा व विद्यार्थ्याच्या मनावर होत द्यार्थी सुख्दा तेच अनुकरण करून वरून वाद-विवाद, संशय, डण तंते करत असतात. मुलगा धाकात नसत्याने तो मनमानी जीवन जगत असतो. आजकालचे मुलांना मनमानी जीवन जगू तर ना जराही रागावत नाहीत किंवा आपल्याबद्दल धाक व दरारा निमत. त्यांना लाडाकोडात वाढवून प्रमाणे जीवन जगू देतात. घडलेली मुले तापट, टवाळ्यांवर व निपजतात. ते घरातील आई-जुमानत नाहीत किंवा शाळेतील द्वा घाबरत नाहीत. गावातील णसांचा, आपल्यापेक्षा वयाने मोठे सांचा आदर करायचा असतो, हे नसते. याला कारणीभूत दुसरे नून त्यांचे आई वडील व शाळेतील गत. त्यांनी आपल्या मुलांचा मुळे मुले तापट, तिरस्ट व गरम नात. त्यांना वाटत असते की, म मला काहीच म्हणत नाहीत, म त नाहीत किंवा माझी टिंगल

टवाळी करत नाहीत आणि माझी थद्वा व मस्कर्करणारा तू कोण आहेस? मित्राने माझ्ये प्रेयसीला प्रपोज मारला म्हणून आपल्याच गिराला जीवानिशी मारले जात आहे. मित्रत्वात एखाद्याने सहजपणे शिवीगाळ केली तर गिरासोबत हाणामारी केली जात आहे. त्याने माझ्याकडे बघून का हसले? या गोष्टीवरून सुख्ख वाद विवाद केला जात आहे. एखाद्याने गाडील ओव्हरटेक केले म्हणून त्याच्यासोबत जबरदस्त भांडण केले जात आहे. जयंती मिरवणुकीची नाचतेवेळी एखाद्याचा नकळत धळा लागला तर त्याच्यासोबत चांगलेच भांडण केले जात आहे. शिक्षकाने विद्यार्थ्याला मारले म्हणून मुलांचा पालक शाळेत येऊन त्या शिक्षकाला शिव्याघालतात. काही शाळेत तर विद्यार्थ्यांच्या बापांचा माझ्या मुलाला का मारले म्हणून शिक्षकाला गरल्याचे प्रकार वर्तमानपत्रात वाचले आहेत. माझ्या शेतात तुझे जनावरे कसे काय आले म्हणून, शेतकन्यांमध्ये सुद्धा शुल्क गोष्टीवरून वादविवाद निर्माण होत आहेत. महामंडळ बसणे प्रवास करताना आपण बघत आहोत की, काही महाभाग जागा धरण्यावरून भांडण तंत्र करतात...यातून हाणामारी निर्माण होते आणि मग ती एसटी ड्रायव्हरला पोलीस स्टेशन मध्ये न्यावी लागते. काही घरांमध्ये भावभावकीची अगदी शुल्क गोष्टीवरून मोठा वाद पेटले जातो. तुझ्या घरातील कचरा माझ्या घराकडे कसरकावून लावला? तुझ्या गटाराचे पाणी माझ्या घराकडे का काढून दिले? अशा अनेक शुल्कांचा कारणांवरून वाद विवाद पेटले जातात आणि वाद विवाद विकोपाला जाऊन घरातल्या घरातच हाणामारी होते. आणि माणुसकी मात्र कलंकित होते. पुन्हा हा खटला पोलीस स्टेशनला गेल्यावर पोलीस स्टेशन आणि कोर्ट म्हणजेच वकील यांचा प्रचंड आर्थिक शोषण करतात. एखादा व्यक्ती दुसऱ्याला बोलत असेल तर काहीजण ते स्वत वर ओढून घेतात आणि त्या व्यक्तीसोबत भांडण तंत्र करतात. अशा लहान सहान गोष्टीवरून भांडण तंत्रे करणारे लोक आपल्या अवतीभवतीची पाहायला मिळतात. शुल्क गोष्टीवरून वादविवाद करणारे लोक आता संख्येने खूप वाढले आहेत कारण आई-वडिलांच्या अति लाडामुळे घराईवडिलांना नको तसले घाण घाण शब्द वापरतात, त्यांचा जराही सन्मान व आदर करत नाहीत. आईवडील सुद्धा त्यांना काहीच बोलत नाहीत. कारण त्यांनीच त्यांचा लाड करून ठेवलेला असतो. अति लाडात वाढलेली मुळ तापट व रागीट बनतात. लहान सहान कारणांवरून मित्रांसोबत, आई-वडिलांसोबत शेजाच्यांसोबत किंवा आपल्या कार्यक्षेत्रातील सहकारी कर्मचाऱ्यांबरोबर भांडण तंत्रे करतात

आजकाल माणसांमध्ये स्वार्थ व हाव खूप वाढती आहे. स्वार्थापायी माणूस थोड्याशा जागेसाठी व गुंठाभर जमिनीसाठी म्हणजेच अगदी शुल्क कारणावरून वाद विवाद करत आहेत, आणि हे वाद विवाद विकोपाला जाऊन सख्खे भाऊ पक्के वैरी बनून कोर्ट कचेरीच्या पायऱ्या तर चढतच आहेत परंतु एकमेकांसोबत हाणामारी करून जीवाशी खेळत आहेत. तो माझ्याकडे बघून हसला, त्याने माझ्या गाडीला साईट मारून गेला, तो माझ्याकडे बघून छाती फुगवून चालतोय आणि मला दुसऱ्यावर घालून टोमणे मारतोय तसेच माझ्याविषयी इतरांजवळ टीका टिप्पणी करतोय म्हणून बरेच महाभाग अशा लहान सहान बाबीवरून भांडण तंटे करण्यास सरसावत आहेत. माझे असे मत नाही की आपण भांडण तंटे करू नये. मित्रांनो भांडण तंटे हे केलेच पाहिजेत परंतु जर खरंच आपल्यावर अन्याय अत्याचार होत असेल आणि आपल्याला कोणी नाहक त्रास देत असेल तर त्याच्या विरोधात बंड करून उठेलेच पाहिजे. त्याला त्याची जागा आणि लायकी दाखवलीच पाहिजे. अन्यायावर प्रहार करायला संविधानाचे शित्यकार तथा राष्ट्रनिर्माचे डॉ. बाबासाहेबांनी आपल्याला सांगितलेले आहे, की अन्याय करणाऱ्या पेक्षा अन्याय सहन करणारा जास्त गुन्हेगार असतो. म्हणून अशा अन्यायी, दुष्ट व मानवी रूपातील दानवांना व सैतानांना खरी जागा दाखवलीच पाहिजे. एखादा व्यक्ती जबरदस्तीने आपली जागा बळकावत असेल, आपल्या आया बहिर्णाना नाहक त्रास देत असेल, आपल्या मालकी हळ्कावर आपला ताबा मिळवत असेल तर अशा लोकांना कायद्याचा बडगा दाखवून त्यांना योग्य शासन केलेच पाहिजे. म्हणजे जाणीवरपूर्वक बेकायदेशीर जर कोणी आपल्याला नाहक त्रास व शिवीगाळ करत असेल किंवा मारण्यासाठी पुढे धजावत असेल तर अशा लोकांना आपण कायद्याचा बडगा दाखवून सबक शिकवलाच पाहिजे... तरच आपल्यात खरा पुरुषार्थ आहे असे म्हणता येईल. पण शुल्क गोषीला मनावर घेऊन शुल्क गोषीचे रूपांतर मोठचा भांडणात करून उगाच समाजबांधवांसोबत, भावकी सोबत व मित्रांसोबत शत्रुत्व निर्माण करू नका... सर्वांशी प्रेमाने, मायने व आपुलकीने राहा. मानवी जन्म हा पुन्हा पुन्हा मिळाणार नाही... मिळालाय जन्म माणसाचा म्हणून त्याचा भरभरून आनंद घ्या. आणि शुल्क गोषीवरून वादविवाद करत बसू नका.. कारण तुम्हाला आपल्या महापुरुषांची आन आहे.

नेपाळमधील भ्रष्ट मंत्र्यांचे हाल-बेहाल, देशातील भ्रष्ट व गुन्हेगार मंत्र्यांचे काय? त्यांच्यासाठी फाशीच्या शिक्षेचे प्रावधान होईल का?

अनेक वर्षांपासून नेपाळमधील संपूर्ण राजकीय पुढारी प्रष्टाचाराने लिस होते. त्यामुळे तेथील अर्थव्यवस्था ढासळली व अनेक नवीन-नवीन समस्या निर्माण होत होत्या व नेपाळमध्ये भ्रष्टाचार उफाळ्याने तेथे बेरोजगारी, महागाई, शेतकऱ्यांच्या समस्या, शैक्षणिक समस्या अशा अनेक समस्यांचा सामना तेथील नागरिकांना व युवकांना करावा लागला. या घटनेला कंटाळून त्यांनी उग्र आंदोलनाचा पवित्रा घेतला व तेथील भ्रष्ट कारभार व घराणेशाही पाहुन युवा वर्गामध्ये आक्रोशाची जगाला भडकली व आगबबुला होवून दिनांक ९ सप्टेंबर २०२५ ला संपूर्ण नेपाळ पेटुन उठला व तखतापलट करून भ्रष्टाचाराला जळामुळासक्त संपविण्याचा निर्णय घेतला. आता प्रश्न निर्माण होतो की भारतातील ९५ टक्के भ्रष्ट मंत्री, लोकप्रतिनिधी, जनप्रतिनिधी, स्वयंघोषित समाजसेवक, राजकीय पुढारी जे गुन्हेगारीमध्ये लिस आहेत, खुन, गुंडागर्दी, महिलांवरील अत्याचार अशा गंभीर गुन्ह्यांसारख्या आरोपांचा समावेश असाऱ्यां अनेक गुन्हेगारांना सरकार कठोर शिक्षेच्या माध्यम तून फाशीच्या शिक्षेचे प्रावधान करेल काय? कारण देशातील भ्रष्ट राजकीय पुढारी देशाला पोखरून टाकले

कायद्याच्या माध्यमातून यांना फासवर काय? असा प्रश्न नेपाळची परिस्थिती गत उपस्थित होतो. कारण आतंकवादी निया, बलात्कार या गुन्ह्यापेक्षा सर्वांत महणजे भ्रष्टाचार कारण सर्वच गुन्हेगारीच गरामधुनच होतो. भ्रष्टाचारामुळे संपूर्ण देश जातो व सर्वसामान्यांना अनेक गंभीर गमना करावा लागतो. देशातील ९५ टक्के माझी राजकीय पुढारी आपली करोडोंचं शात गुंतवण्यूक ठेवतात व आपल्या मुलांचे शिक्षण विदेशात करतात. आत दान्यांनी नेपाळची घटना पहाता आपल्या शात न शिकता देशात शिकिवण्याचा पाहिजे अन्यथा नेपाळी राजकीय वै हाल देशातील भ्रष्ट राजकीय पुढान्यांचे याही नाकारता येत नाही. देशात जर इल गुन्हेगार मंत्री ज्यात खून, अपहरण हेलांविरोधातील गुन्हासारख्या गंभीर समावेश असेल तर सर्वसामान्यांनी काय सामान्यांना कोण न्याय देणार! कारण यी पुढारी गुन्हेगार असूनही मंत्रीपदावर

किंवा लोकप्रतिनिधी पदावर मोठ्या ऐटीत विराजान आहेत ही कीती लज्जास्पद आणि शरमेची बाआहे.मंत्री आणि लोकप्रतिनिधी करोडो लोकांना ग्यासांगतात आणि स्वतः अदृश गुन्हेगारांमध्ये मोडताव सर्वसामान्यांचे रक्त पितात ही तर लोकशाहीवाकाळीमा फासणारी बाब आहे.देशातील जवळपाई ४७ टके (३०२) मंत्र्यांवर गुन्हेगारी प्रकरणे दाखल असून, त्यामध्ये खुन, अपहरण,महिलांविरोधाती गुन्हे व अन्य गंभीर गुन्हांसारखा गंभीर आरोपां समावेश आहे.असे निवडणूक हक्क संस्था असोसिएशन फॉर डेमोक्रॅटिक रिफॉर्म्स (एडीआच्या विश्लेषणातून समोर आले आहे.आज देश कोणी गडगंज असेल तर तो फक्त राजकीय पुढाराए (एडीआय) च्या विश्लेषणा दरम्यान असेही लक्ष आले की देशातील मंत्र्यांच्या सरासरी मालमत्ते विचार केला तर आज प्रत्येकांजवळ कमीत करासरासरी मालमत्ता ३७ कोटी असल्याचे विश्लेषण दरम्यान सांगण्यात आले.देशातील मंत्र्यांकडे २३९२ कोटीची मालमत्ता असल्याचे सांगितले जाते ही बफक्त विश्लेषणातील आहे यांपेक्षा अधिक मालमत्तमंत्र्यांकडे व राजकीय पुढान्यांकडे राहु शकते याला

नाकारता येत नाही. म्हणजेच आज वाममाणि पैस कमवीने व गुन्हेगारीचे जाळे निर्माण करने राजकीय पुढाऱ्यांचा व्यवसाय बनल्याचे दिसून येते. एडीआरने २७ राज्य विधानसभा, तीन केंद्रशासित प्रदेश आणि केंद्रीय मंत्रिमंडळातील मंत्री अशा ६४३ मंत्र्यांच्या प्रतिज्ञापत्रांचा अभ्यास केला. त्यापैकी ३०२ मंत्र्यांवर (४७ टके) गुन्हेगारीचे खटले दाखल आहेत. त्यात १७४ मंत्र्यावर गंभीर गुन्हे दाखल आहेत तरीही स्वतंत्र लोकप्रतिनिधी म्हणतात ही कसली लोकशार्हाम्हणावी! आपण केंद्र सरकारचा विचार केला तर केंद्रातील ७२ मंत्र्यांपैकी २९ (४० टके) मंत्र्यांवर गुन्हेगारी खटले दाखल आहेत. त्यात ११ मंत्र्यावर गंभीर गुन्हे दाखल करण्यात आले आहेत ही कीर्ती गंभीर बाब म्हणावी. देशातील राज्यांमध्ये आंध्रप्रदेश कर्नाटक, तामिळनाडू, बिहार, ओडिशा, महाराष्ट्र पंजाब, तेलंगाणा, हिमाचल प्रदेश, दिल्ली, आणि पुदुचेरी या ११ राज्यातील विधानसभांमध्ये ६०० टक्क्यांहून अधिक मंत्र्यांवर गुन्हेगारी खटले आहेत. आणि ज्याठिकाणी गुन्हेगारी आली त्याठिकार्णी भ्रष्टाचार १०० टके असतोच. त्यामुळे आता भारतीय भ्रष्टाचार मुक्त करण्याची गरज आहे. यासाठी प्रभृती

राजकीय पुढान्यांना कठोर शिक्षेच्या अंतर्गत फाशी शिक्षेचे प्रावधान आवश्यक आहे. कारण भ्रष्टाचारातुन गुन्हेगारीची उत्पत्ती होते. याला जर जळामुळासकट संपवायची असेल तर प्रथम कठोर कारवाई राजकीय पुढान्यांवर होणे गरजेचे आहे. कारण देशातील भ्रष्ट व गुन्हेगारीने लिस असलेल्या राजकीय पुढान्यांनी देशाता तब्बल १० वर्षे मागे ढकलते आहे. आजही देशातील अनेक आजी-माजी राजकीय पुढान्यांची मुल-मुली विदेशात शिक्षण घेत आहेत व देशातील शिक्षण म हांगडे झाले आहे, महागाई वाढत आहे, शेतकऱ्यांच्या आत्महत्यां होत आहे, बेरोजगारी वाढत आहे यावरही सरकारने लगाम कसली पाहिजे. या संपूर्ण बाबींवर सरकारने गांभीर्याने विचार करण्याची गरज आहे. त्यामुळे या लेखाच्या माध्यमातून मान्यवरांना नम्र विनंती आहे की महामहीम राष्ट्रपती, उपराष्ट्रपती, सर्वोच्च न्यायालय, प्रधानमंत्री, लोकसभा अध्यक्ष व सरकार यांनी गांभीर्याने लक्ष देऊन राजकीय वर्तुळातील गुहेगारी व भ्रष्टाचार कठोर शिक्षेच्या माध्यमातून संपवायला हवा. जय हिंद!

रमेश कृष्णराव लांजेवार
मो.नं. ९९२१६९०७७९, नागपूर.

परतुरात पत्रकार ...

यांना पळून जावे लागले.

यानंतर, त्यांच्या पत्नी सुरेखा शेजुळ या आरोपीच्या आईला समजावून सांगण्यासाठी गेल्या असता, आरोपींनी पुन्हा एकदा पती-पत्नीला अडवले. यावेळी आरोपींनी थेट पत्नीवरच हळा केला. त्यांनी लाथा-बुक्क्यांनी मारहाण केली, हात पिरगाळ्ला, आणि तुम्ही जास्त माजले असाल तर तुम्हाला जाळून टाकू, अशी जीवे मारण्याची धमकी दिली.

या घटनेतील आरोपींनी एका वर्षपासून बेकायदेशीर वाळूचा धंदा सुरु असल्याचे स्वतःच मान्य केले आहे. याचा अर्थ, स्थानिक प्रशासनाकडे याची माहिती असूनही कोणतीही कारवाई झालेली नाही. त्यामुळे, त्यांना कायद्याचा कोणताही धाक वाटत नाही. पत्रकार हे समाजातील गैरप्रकारांविरुद्ध आवाज उठवणारे महत्त्वाचे घटक आहेत. अशा प्रकारे त्यांच्यावर हळे होत असतील, तर सत्य बाहेर काढण्याचे काम अधिक धोकादायक बनेल. या घटनेत पत्रकारांच्या पत्नीवरही हळा करण्यात आला. याचा अर्थ, वाळू माफियांची मुजोरी इतकी

वाढली आहे की, ते कुंतुंबातील महिलांनाही लक्ष्य करत आहेत
आरोपीनी जातीवाचक शिवीगाळ केल्यामुळे त्यांच्यावर
रॅक्सर्टिपी क्राप्हारांनंतरि पाठा दाखवल क्राप्हारां असा आवे

आट्रासटा कायद्यांतरात गुन्हा दाखल करण्यात आला आहे. यामुळे, वाळू माफियांनी केवळ गुंडगिरीच नाही, तर सामाजिक सलोख्यालाही धक्का पोहोचवण्याचा प्रयत्न केला आहे, हे स्पष्ट होते. परतूर पोलिस ठाण्यात याप्रकरणी गुन्हा दाखल करण्यात आला आहे आणि उपविभागीय पोलिस अधिकारी आर. टी. रेंगे यांच्याकडे याचा तपास सोपवण्यात आला आहे. या तपासात आरोपींना तात्काळ अटक करून कठोर कारवाई करणे आणि यामागे असलेले संपूर्ण रेकेट उघडकीस आणणे आवश्यक आहे.

आनंदवाडीतील रोहित्रामुळे. ...
महिन्यांपासून या रोहित्राच्या दुरुस्तीसाठी वारंवार मागण्या होत
आहेत. काही वेळा तोंडी तक्रार, तर काही वेळा लिखित स्वरूपात

देखील माहिती देण्यात आली. तरीसुद्धा संबंधित अधिकाऱ्यांनी कोणतीही दखल घेतली नाही. त्यामुळे नागरिकांच्या सुरक्षेचा प्रश्न गंभीर झाला आहे.

जर महावितरणने तातडीने उपाययोजना केली नाही, तर कुठल्याही क्षणी मोठा अपघात होऊ शकतो. त्याची संपूर्ण जबाबदारी महावितरणची राहील, असा इशारा परिसरातील नागरिकांनी दिला आहे.

सुरक्षेसाठी तातडीच्या मागण्या करण्यात आल्या असून यात रोहित सुरक्षित करण्यासाठी योग्य शेड बसवावे., डीपी परिसराला कंपांउड करून जनावरांवी व नागरिकांची वर्दळ रोखावी., परिसरात मुरक्कितता फलक (Warning Boards) लावावेत. नागरिकांनी महावितरणला स्पष्ट संदेश दिला आहे की, उशिरा का होईना पण कारवाई व्हायलाच हवी, अन्यथा आम्हाला आंदोलनाचा मार्ग अवलंबावा लागेल.

जिल्हाधिकारी आशिमा ...

अभियानांतर्गत कृषी उत्पन्न बाजार समिती जालना यांनी क्षयरुग्णांना कोरडा पोषण आहार किट वाटप केल्या याबद्दल जिल्हाधिकारी आशिमा मित्तल यांनी त्यांचे अभिनंदन केले. तसेच उपस्थित क्षयरुग्णांना संपूर्ण उपचार घेऊन पोटीक आहार घेऊन स्वतःची काळजी घेण्याबाबत आवाहन केले. तसेच कृषी उत्पन्न बाजार समिती जालना यांचा आदर्श घेऊन दानशुर व्यक्ती, औद्योगिक संस्था, सामाजिक संस्था यांनी निक्षय मित्र होऊन उपचारावरील सर्व क्षयरुग्णांना कोरडा पोषण आहार किट देण्यासाठी पुढे यावे, असे आवाहनही करण्यात आले.

